

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Gammelgaard (KF):

Vi har i betænkningen meddelt, at vi her vil redegøre for vor stilling. Jeg kan meddele, at vi stemmer imod det pågældende forslag, og jeg har allerede ved førstebehandlingens redegjort nærmere for begrundelsen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-4

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Forhandling om redegørelse nr. R 18:

Arbejdsministerens redegørelse af 9. maj 1983 om udviklingen på arbejdsmiljøområdet, herunder den internationale udvikling.

(Redegørelsen anmeldt 9/5 83. Redegørelsen givet 9/5 83. Meddelelse om forhandling 9/5 83).

Forhandling

Taanquist (S):

For en uge siden behandlede vi her i folketinget en anden redegørelse fra arbejdsministeren, redegørelsen om lavtlønskommissionens betænkning, og der er 2 lighedspunkter.

Det ene er den kyniske behandling, arbejdsministeren har givet de 2 emner, nemlig en behandling, der kun tilgodeser hensynet

til erhvervslivet, konkurrenceevnen og økonomien. Ikke på noget tidspunkt har arbejdsministeren taget udgangspunkt i, at det er mennesker, det drejer sig om. Gang på gang fremhæver ministeren, at overvejelser om forbedringer i arbejdsmiljøet bør hvile på økonomiske overvejelser. Der må ikke pålægges virksomhederne urimelige økonomiske byrder. Der bør ske en omprioritering, der sikrer rimelige besparelser i overensstemmelse med regeringens økonomiske mål, eller de snævre økonomiske rammer må afvejes over for de arbejdsmiljøproblemer, der rejser sig.

Arbejdsministerens budskab til lønmodtagerne er: landet er i en alvorlig økonomisk krise, derfor må I holde jer tilbage med nye krav om sunder eller mindre livsfarlige arbejdspladser. Det spørgsmål kan vi vende tilbage til, når forholdene bedrer sig - i hvert fald de af os, der ikke i mellemtiden har været udsat for en arbejdsulykke, en erhvervs sygdom, eller som er blevet udstødt fra arbejdsmarkedet.

Et andet lighedspunkt med debatten om lavtlønskommissionens betænkning er, at det i stor udstrækning er de samme personer, vi taler om. Ligesom almindelige sygdomme ikke rammer alle befolkningsgrupper lige hårdt, rammer heller ikke arbejdsbetingede lidelser lige hårdt. Ulykker og sygdomme med og uden dødelig udgang, ja, selv hjertesygdomme, som man engang troede var forbeholdt direktørklassen, rammer arbejdere i langt højere grad end f.eks. overordnede funktionærer eller selvstændige. Det er med andre ord igen de dårligst stillede, der bliver hårdest ramt. Det menneskelige synspunkt står i skærende kontrast til arbejdsministerens stadige økonomiske indfaldsvinkel, men der er en anden indfaldsvinkel, arbejdsministeren kunne have brugt: den samfundøkonomiske. De, der forsker i andre sektorer, f.eks. i sundhedssektoren eller i den sociale sektor, kan fortælle os, at nogle af de største belastninger i disse sektorer stammer fra arbejdsbetingede lidelser eller dårligt arbejdsmiljø. Hertil er regeringens svar: så må vi skære ned på disse sektorer, lægge afgifter på sygebehandling eller privatisere dem. At der er en sammenhæng mellem dårligt arbejdsmiljø og høje sociale og sundhedsmæssige udgifter, vil arbejdsministeren ikke indse.